

do Eirinodikeia (sędziów pokoju) i Protodikeia (sądów pierwszej instancji) — oraz że nakaz zapłaty stanowi tytuł natychmiast wykonalny, na podstawie którego dostawca może po upływie trzech (3) dni wszcząć postępowanie egzekucyjne, które nie podlega zawieszeniu?

- 3) Czy art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 8 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że powaga rzeczy osądzonej wynikająca z uwzględnienia powództw o zaniechanie wytoczonych przez związki konsumentów przeciwko dostawcom wymaga, tytułem dodatkowego warunku, aby jej skutki obowiązywały erga omnes (zgodnie z art. 10 ust. 20 ustawy 2251/1994), tożsamości stron i tożsamości okoliczności faktycznych i prawnych — jak jest to wymagane w krajowym prawie proceduralnym w art. 324 kodeksu postępowania cywilnego (kodikas politikis dikonomias) — tak że możliwe jest, iż powaga rzeczy osądzonej wynikająca z uwzględnienia powództw zbiorowych o zaniechanie nie będzie mogła rozciągać się na wszystkie przypadki, w których do sądu zostanie wniesiony środek prawny przez konsumenta przeciwko dostawcy, i nie będzie mogła mieć zastosowania do takich przypadków?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg)
w dniu 12 lutego 2019 r. — Luxaviation SA/Ministre de l'Environnement**

(Sprawa C-113/19)

(2019/C 148/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Luxaviation SA

Strona pozwana: Ministre de l'Environnement

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE (¹), który stanowi, że państwa członkowskie powinny zapewnić zwrot przydziałów [uprawnień] wystawionych przez ich operatorów, należy interpretować w związku z art. 41 karty, który ustanawia zasadę dobrej administracji jako kształtującą po stronie właściwych organów krajowych obowiązek ustanowienia indywidualnego monitorowania obowiązku zwrotu przed upływem terminu do dnia 30 kwietnia danego roku, w wypadku gdy ten sam organ jest właściwy w przedmiocie nadzoru nad ograniczoną liczbą operatorów, w tym przypadku 25 operatorów na poziomie krajowym?
- 2) a. Czy należy interpretować niedokończoną operację zwrotu uprawnień, taką jak w niniejszej sprawie, w której operator oparł się na otrzymaniu elektronicznego potwierdzenia zakończenia procedury zwrotu, jako wzbudzającą u operatora działającego w dobrej wierze, uzasadnione oczekiwanie, że zakończył operację zwrotu przewidzianą w art. 6 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2003/87/WE?
- b. Czy w świetle odpowiedzi na drugie pytanie można przyjąć, że zasadność tego oczekiwania może być dalej uzasadniona po stronie operatora działającego w dobrej wierze, w przypadku gdy w trakcie poprzedniej procedury zwrotu krajowy organ administracji spontanicznie skontaktował się z nim w celu przypomnienia jemu o tym na kilka dni przed upływem terminów określonych w art. 6 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2003/87/WE, że procedura zwrotu uprawnień nie została jeszcze zakończona, co pozwala temu operatorowi racjonalnie przyjąć, że w roku bieżącym, w braku bezpośredniego kontaktu ze strony tego samego organu administracji w roku następnym, przestrzeżał on obowiązków w zakresie zwrotu za rok bieżący?
- c. Czy w świetle odpowiedzi na dwa poprzednie pytania, analizowane indywidualnie albo łącznie, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań można interpretować w ten sposób, że stanowi ona przypadek siły wyższej, który umożliwia zwolnienie, w całości albo w części, operatora działającego w dobrej wierze z sankcji określonej w art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE?

- 3) a. Czy art. 49 ust. 3 karty, który ustanawia zasadę proporcjonalności, stoi na przeszkodzie ryczałtowemu ustaleniu grzywny za niezwrócenie uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, jeżeli przepis ten nie zezwala na nałożenie kary proporcjonalnej do naruszenia popełnionego przez operatora?
- b. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy zasadę równości ustanowioną w art. 20 karty, [i] ogólną zasadę dobrej wiary oraz zasadę „*fraus omnia corrumpit*” należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one nałożeniu kary ryczałtowej na podstawie art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, do której automatycznie dodano opublikowanie, o którym mowa w art. 20 ust. 7 [ustawy z dnia 23 grudnia 2004 r.], podmiot gospodarczy w dobrej wierze, który po prostu dopuścił się zaniedbania, ponieważ w pozostałym zakresie uważał, że wywiązał się ze swojego obowiązku zwrotu uprawnień do emisji w odpowiednim terminie do dnia 30 kwietnia, jest traktowany w taki sam sposób jak operator, który zachowywał się w sposób stanowiący przypadek oszustwa?
- c. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy zastosowanie kary ryczałtowej, bez możliwości dostosowania jej przez sąd krajowy, z wyjątkiem przypadków siły wyższej, jest [podobnie jak] automatyczna sankcja w postaci opublikowania, zgodna z art. 47 karty, który gwarantuje istnienie skutecznego środka prawnego?
- d. W przypadku odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie — czy potwierdzenie kary pieniężnej o stałej wysokości na podstawie idącej w tym kierunku woli prawodawcy europejskiego, [podobnie jak] automatycznej sankcji w postaci opublikowania, bez zastosowania zasady proporcjonalności, z wyjątkiem przypadków siły wyższej, nie stanowi uchylania się przez sąd krajowego przed domniemaną wolą prawodawcy europejskiego i niepodlegającego kontroli sądowej w świetle art. 47 i art. 49 ust. 3 karty?
- e. Mając na uwadze odpowiedź udzieloną na poprzednie pytanie, czy brak kontroli sądowej sądu krajowego w kontekście kary ryczałtowej przewidzianej w art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE [podobnie jak] automatycznej kary w postaci opublikowania przewidzianej w art. 20 ust. 7 [ustawy z dnia 23 grudnia 2004 r.] nie musi zrywać zasadniczo owocnego dialogu przyjętego przez CJUE z sądami krajowymi, z wyjątkiem przypadków siły wyższej ściśle wymienionych, równoważnych z bezsilnością skutecznego dialogu ze strony krajowego sądu najwyższego, w którym pozostaje jedynie potwierdzenie kary w przypadku wystąpienia siły wyższej, uznanej za niezweryfikowaną?
- 4) Czy w świetle odpowiedzi na powyższe pytania pojęcie siły wyższej można interpretować w ten sposób, że uwzględnia ono subiektywny rygor po stronie operatora działającego w dobrej wierze, w przypadku gdy zapłata ryczałtowej kary pieniężnej, o której mowa w art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, [jak również] automatyczna sankcja pod postacią opublikowania, o której mowa w art. 20 ust. 7 [ustawy z dnia 23 grudnia 2004 r.], stanowi ryzyko finansowe i znaczną stratę kredytową, co może prowadzić do zwolnienia pracowników lub nawet do upadłości tego podmiotu gospodarczego?

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Mokestinį ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Litwa) w dniu 15 lutego 2019 r. — AB „Linus Agro”/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-117/19)

(2019/C 148/21)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Mokestinį ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės